

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

KØBENHAVNSKE HELTE 1: MIKAEL SIMPSON

Første gang jeg hørte Mikael Simpson, lå jeg på en blå sofa en sen nat i Ægirsgade med en spinkel sorthåret kvinde i armene. Jeg havde været på date med hende, og skønt hun ikke havde indtaget andet end kaffe, var det lykkedes mig at tiltuske mig adgang til hendes private domicil. Der lå jeg så lettere omtåget af øl og hende og lyttede til Simpsons sørgmodige, søvndrukne stemme. Jeg var solgt.

Kvinden forsvandt snart igen, og den simpsonske melankoli passede nu endnu bedre til min situation. Stille og uroligt plejede jeg mine sår, drak de obligatoriske flasker rødvin og gik endda en aften så langt som til at gennembladre en hel digtsamling af Morten Nielsen spækket med ulyksalige kærlighedsdigte. Særligt ét digt gik lige i hjertekulen på mig, og de næste par dage tvangsindlagte jeg familie og venner til hjerteskrærende oplæsninger af det. Digtet handlede selvfølgelig om hvor iskolde, utilnærmelige og ubarmhjertige kvinder kan være.

En ven inviterede mig til koncert med Simpson i Pumpehuset. Så kunne jeg passende få lov at hilse på alle mine lidelsesfæller der ligeledes stod med trøstesløst rynkede bryn og svømmede hen i den behårede sangers klagesange. Halvt inde i repertoiret stod Simpson pludselig helt alene på scenen og slog de første akkorder an til en sang jeg ikke kendte. Da jeg hørte de første linjer, fik jeg et chok. Det var jo Morten Nielsens digt han stod og sang! Et kort øjeblik troede jeg at jeg var med i Rent Fup. Jeg så mig vantro omkring og ventede hvert øjeblik at en eller anden ville slå ud i en skraldende latter og afsløre joken. Men det var ikke en joke.

Bagefter betroede Simpson mig at han også havde tænkt på sin ekskæreste da han satte musik til digtet. Pudsigt nok var hun bedste veninde med min eks. Han brændte en cd med nummeret og sendte den til mig, sirligt foldet ind i et stykke avispapir med en kær lille kylling tegnet på omslaget og lilla gavebånd bundet omkring med en imponerende kunstfærdig støjfe. Det gjorde mig kun lidt urolig.

Siden er jeg ofte rendt ind i ham på Props i Blågårdsgade, hans andet hjem. Her kender han alle, og alle kender ham. Jeg har altid beundret folk der har en stamcafé. For mig er det indbegrebet af at være bybo, og det minder mig om Lou Reeds lidt krukke mantra: "New York er min DNA". Nørrebro er Mikael Simpsons DNA.

Når jeg ser ham, tøver jeg altid lidt. Skal jeg hilse? Aner han overhovedet hvem jeg er? Sådan er det jo med de lokale kendisser – du løber en stor risiko når du hilser på dem. Hilser de igen, er dit hjerte straks ved at koge over af stolthed, men stirrer de bare lige igennem dig, styrter alt i grus. Én aften stod jeg med en ven i baren på Props da Simpson valsede ind. Det gippede i mig. Nu skulle kendis-relationen stå sin prøve. Jeg hævede min arm og udbrød frejdigt: "Hej Mikael!" Simpson gik forbi uden ét ord, og min ven var ved at gå i jorden af skam. [Senere prøvede Simpson at berolige mig ved at påstå at han var blind på det ene øje. Hmm...]

Sidste lørdag i september stod jeg så i Vega og fejrede den seneste kulmination på Mikael Simpsons glørværdige karriere. Der var ikke meget Weltschmerz tilbage. Med armene over kors, et skælmsk blik i øjnene og et selvsikkert smil under det krøllede mikrofon-hår, sugede han til sig af publikums næsegruse beundring. Men trods den kortvarige lighed med Robbie Williams, var det en fænomenal koncert der suverænt vekslede mellem svulmende patos og syrlig ironi. Jeg var atter solgt.